קיל דרשע פטור לדון, ותיבו דעבד עבירה שיש בה מלקות, מיקרי רשע שגם נהי אם בן הבות הרשע, ובן בחייב מיתות בד"ד, דכ' אשר הוא רשע למות, ולכ"ע ערל בציד, אול לוי הקריב פסח (דבשניהם איבו ברית, דביטל העשה) ולבו לוי מלקות ולוי מיתה, לבאור כשרים לדון. ואף דברת תמיד מתלקות, אמ ליבו בו קבוי דמיקרי רשע. ולבו למיתה דהוי בש מלוו דמלקות, דיב למוי בעי קבוי בחיתה ב"ד אשר הוא רשע למות, נילוף מלוו דמלקות.

וכ"מ בפתיחה הכללה לנרמ"ל, דאוקי נמ בצהה לעני חיב מיתה, דאם הציד בחיתה ושלל בלוו, מיפסל לדון דמיקרי רשע, מיהו היבו דהציד בלוו ושלל בחיתה, כון דליבו מלקות בשבת, דהוי לוו שניתן לעצהרה מב"ד, לוי מיפסל לדון.

ובן דוהכ"ל אם הציד בברת ושלל בלוו, כשר לדון, כון דשלל בלוו, ואף דהציד בברת, אמ אסור ברת לוי מיפסל, ולהיפך הציד בלוו ושלל בברת מיפסל, כון דהציד בלוו שיש בו מלקות. הרי מנ' לבו בד' הנרמ"ל, דאסור ברת אינו מיפסל לדון.

והקשה תב מבוי ד' מהרמ"ל הרבי בהון דערל פסול לדון מן-התורה, דתמיד מלוו דמלקות, ומנ' הקשה דבפסחים נס ע"ב אמ'

---

x) בגיטרי שבת

דעשרה דנסת דתמיד (משום הכבוד) כיחת ₪ עשרה דהשלמה, אף דלה דעיגול,
משום דבבהמ דתמיד, לה דעיגול. x) אינ אמרי אמר בבל דאולה כיחת
בדעת דהוי בעיגול, והרי עשה דאולה תמיד מטעם הכבוד, ויבאה בדעת
אפי' אם לה דעיגול. ואומר קובץ דאיתן בערכל לגדול לה דעיגול
משום דתמיד, ואתה דבשו בעיגול, היינו היכא דהאש מל אם דנו
הקטן, דאל הוא ליבא תומר דכבוד, ולצה בעי בעיגול.

x) ולו דמי לערכלת, דהתם לת תמיד מן העלה אלו מצחב הוא דערכלת,
ובעי בעיגול, אבל הכא דאמי עשה תמיד לעשה הקל, הוי מסכרא, ולכן לה דעיגול.